

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/365/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712218373
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6712218373.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Renáty Deákovej ako členov senátu, v právnej veci žalobkyne N. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. č. XXXX/XX, XXX XX F., proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený WERNER & Co. s.r.o., so sídlom Stromová 54/A, 831 01 Bratislava, IČO: 36 869 643, v mene ktorej koná JUDr. Andrej Werner, konateľ, za účasti občianskeho združenia Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 678, v konaní o zrušenie rozhodcovských rozsudkov a iné o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/341/2012-415 z 5. februára 2015, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorým zrušil rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Karloveské rameno 8, Bratislava sp. zn. SR 01844/12 a SR 01845/12 a vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 116,- € zo zmluvy o úvere č. 601101330 zo dňa 10. 11. 2010 potvrdzuje.

II. Vo výrokoch, ktorých súd prvej inštancie určil, že rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve zo dňa 10. 11. 2010 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101330 a rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve zo dňa 14. 02. 2011 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101523 sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou mení tak, že určuje, že rozhodcovská zmluva zo dňa 10. 11. 2010 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101330 a rozhodcovská zmluva zo dňa 14. 02. 2011 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101523 sú neplatné.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorých určil, že zmluvy o úvere č. 601101330 zo dňa 10. 11. 2010 a č. 601101523 zo dňa 14. 02. 2011 sú neplatné mení tak, že žalobu v tejto časti zamieta.

IV. Žalobkyňa a Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 25 %.

V. Žalovaný je povinný zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Zvolen vedený v Štátnej pokladnici Bratislava súdny poplatok vo výške 679,50 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe žalobkyne výrokmi
a) ktorým zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava sp. zn. SR 01844/12 zo dňa 28. 09. 2012,

b) zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava sp. zn. SR 01845/12 zo dňa 01. 10. 2012,

c) určil, že zmluva o úvere č. 601101330 zo dňa 10. 11. 2010 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná,

d) určil, že zmluva o úvere č. 601101523 zo dňa 14. 02. 2011 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná,

e) určil, že rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve zo dňa 10. 11. 2010 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101330 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou,

f) určil, že rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve zo dňa 14. 02. 2011 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101523 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou,

g) žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyni zo zmluvy o úvere č. 601101330 zo dňa 10. 11. 2010 bezdôvodné obohatenia v sume 116,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Výrokom „vo zvyšujúcej časti súd žalobu zamietá“ zamietol žalobu na priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 500,- € podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ako nedôvodnú. Náhradu trov konania úspešnej žalobkyni ani Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, ktoré vystupovalo v konaní ako vedľajší účastník na strane žalobkyne podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. 06. 2016 (ďalej aj „O. s. p.“) voči žalovanému nepriznal, aj keď im nárok na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 2 O. s. p. účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie vznikol, avšak si žiadne trovy konania nevyčísľili a zo súdneho spisu pre nich nevyplývali žiadne trovy konania. Povinnosť žalovaného zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Zvolen súdny poplatok vo výške 1 077,50 € odôvodnil prvoinštančný súd ustanovením § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej aj „z. č. 71/1992 Zb.“), podľa ktorého je povinnosťou žalovaného v prípade jeho neúspechu v konaní zaplatiť súdny poplatok, ak bol žalobca od poplatku oslobodený. Výšku súdneho poplatku riadne odôvodnil.

1.1 Skutkový stav pre rozhodnutie vo veci zisťoval súd prvej inštancie z listín predložených stranami sporu do súdneho spisu, ako aj zo spisov Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. (ďalej aj „rozhodcovský súd“) predložených na vyžiadanie konajúceho súdu. Zistený skutkový stav popísal súd prvej inštancie tak, že dňa 10. 11. 2010 uzatvorili žalobkyňa so žalovaným zmluvu o úvere č. 601101330, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver v sume 350,- € a žalobkyňa sa zaviazala tento úver zaplatiť o sumu zvýšenú o 346,- € predstavujúcej poplatok za poskytnutie úveru, spolu mala zaplatiť 696,- € v 12 mesačných splátkach po 58,- € počnúc dňom 17. 12. 2010. Zmluva bola uzatvorená na formulárovom tlačive žalovaného a súčasťou zmluvy boli aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré stranami zmluvy podpísané nie sú. K tejto zmluve uzatvorili dňa 10. 11. 2010 účastníci zmluvy dodatok, v ktorom žalobkyňa vyhlásila, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350,- € použije na kúpu pracovných pomôcok. V rovnaký deň 10. 11. 2010 uzatvorili žalobkyňa a žalovaná aj rozhodcovskú zmluvu podľa § 5 a nasledujúce zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorej všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 601101330 zo dňa 10. 11. 2010 budú riešené pred stálym rozhodcovským súdom alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky v závislosti od toho, kde žalujúca zmluvná strana podá žalobu. K zmluve o úvere č. 601101330 bola žalobkyňou vystavená dňa 10. 11. 2010 zmenka, ktorá bola vypísaná na základe dohody o vypísaní zmenky na zmenkovú sumu 488,- € a zmenkový úrok 0,25 % denne od 22. 07. 2011. Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom v Bratislave vydal dňa 28. 09. 2012 rozsudok sp. zn. SR 01844/12, ktorým na základe zmenky zabezpečujúcej pohľadávku veriteľa zo zmluvy o úvere č. 601101330 uložil Jane Hanesovej (žalobkyni v konaní 14C/341/2012, ale žalovanej v konaní pred rozhodcovským súdom sp. zn. SR 01844/12) povinnosť zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave sumu 304,93 € spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 138,- € od 03. 12. 2011 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 138,- € od 03. 12. 2011 do zaplatenia a povinnosť nahradiť trovy rozhodcovského konania.

1.2 Rovnakým spôsobom postupoval veriteľ pri poskytnutí pôžičky žalobkyni aj na základe zmluvy o úvere č. 601101523 uzavretej dňa 14. 12. 2011, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 700,- €, ktorý mala žalobkyňa vrátiť zvýšený o 680,- €, spolu 1 380,- € v 12 mesačných splátkach po 115,- € od 17. 03. 2011. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru tvorili súčasť aj tejto zmluvy o úvere. V rovnaký deň 14. februára 2011 bol uzatvorený stranami sporu aj dodatok k zmluve o úvere č. 601101523 o tom, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 700,- € použije žalobkyňa na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania; uzavrela sa aj rozhodcovská zmluva rovnakého obsahu ako pri zmluve o úvere č. 601101330 a návratnosť úveru mali zabezpečovať jednak zmenka vystavená žalobkyňou 14. 02. 2011 a vyplnená žalovaným dňa 10. 10. 2011 na sumu 1 509,91 €,

ale aj dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, ktorú žalovaný aj použil a požiadal zamestnávateľa žalobkyne DRU Zvolen, a. s., so sídlom vo Zvolene, aby jej zo mzdy zrážal mesačne 115,- € na účet veriteľa. Rozhodcovský súd na návrh žalovaného považujúc rozhodcovskú zmluvu uzavretú v súvislosti s poskytnutým úverom na základe zmluvy pod č. 601101523 za platnú vydal dňa 01. 10. 2012 rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 01845/12, ktorým na základe zmenky vystavenej 14. februára 2011 uložil žalobkyňi N. R. (žalovanej v rozhodcovskom konaní) povinnosť zaplatiť veriteľovi POHOTOVOŠŤ, s. r. o., so sídlom v Bratislave sumu 1 172,42 € spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 809,91 € od 03. 12. 2011 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 809,91 € od 03. 12. 2011 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania.

1.3 Žalobkyňa pred súdom vypovedala, že úvery podľa obidvoch zmlúv o úvere použila sčasti na vyplatenie predchádzajúcich úverov a sčasti na nákup výpočtovej techniky pre školopovinnú dcéru. Žiadna suma z poskytnutého úveru nebola použitá na nákup pracovných pomôcok. Žalovaný jej nevysvetlil bližšie podmienky uzatvorenia zmluvy o úvere, vrátane dodatkov a neboli jej vysvetlené ani rozdielnosti v podmienkach rozhodcovského konania a súdneho konania. Z týchto skutkových zistení súd prvej inštancie vyvodil, že obidve zmluvy o úvere sú zmluvami spotrebiteľskými a podliehajú právnomu režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj právnomu režimu § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka z dôvodu, že žalobkyňa uzatvárala tieto zmluvy ako fyzická osoba a úvery neslúžili na nákup prostriedkov k výkonu zamestnania. Podsunutím dodatkov k zmluvám o úvere sledoval žalovaný podľa názoru súdu prvej inštancie jediný cieľ obísť všeobecne záväzné právne predpisy upravujúce ochranu spotrebiteľa a vedome sa snažil právny režim týchto zmlúv vyňať spod režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „z. č. 129/2010 Z. z.“).

1.4 V oboch zmluvách o úvere absentujú zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., keď neobsahujú údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Chýbajúci údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov má zo zákona za následok, že úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.5 Súd hodnotil aj výšku dojednanej odplaty za poskytnuté úvery a dospel k názoru, že sú neprimerané a preto neplatné. Za neplatné označil súd prvej inštancie aj dojednanie o sankciách vo forme zmluvných pokút len vo všeobecných obchodných podmienkach s odkazom na nález Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013 sp. zn. I. ÚS 3512/2011. Súd prvej inštancie vyslovil záver, že ak vyhodnotil celú odplatu za poskytnuté úvery za neprimeranú a neplatnú, je namieste vyhovieť žalobe o neplatnosť celej úverovej zmluvy z dôvodu, že odplata za úver je rozhodujúcim kvalifikačným kritériom úverovej zmluvy a pokiaľ je dohoda o odplate neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že na porovnanie primeranosti výšky zmluvných úrokov sa majú použiť úrokové sadzby pri poskytovaní úverov nebankovými subjektami a dodal, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. 04. 2012 sp. zn. 5Cdo/26/2011 nie je možné zneplatniť časť dohody o úrokoch. Dohodnuté poplatky za poskytnutie úveru považoval súd prvej inštancie za odporujúce dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K takémuto záveru dospel analýzou ustanovení všeobecných podmienok poskytnutia úveru a vlastným odhadom nákladov na uzatvorenie takejto zmluvy v rokoch 2010 a 2011. Dohoda o odplate za poskytnuté úvery vo výške odporujúcej dobrým mravom robí neplatnou celú zmluvu o úvere, nielen v časti dojednanej odplaty, pretože zmluvu a všeobecné podmienky poskytnutia úveru nie je možné oddeliť. Absolútnu neplatnosť zmlúv o úvere vyvodil z § 39 Občianskeho zákonníka.

1.6 Za nesporné označil súd prvej inštancie, že na základe zmluvy o úvere č. 601101330 žalobkyňa zaplatila žalovanému okrem poskytnutej sumy úveru 350,- € navyše aj sumu 116,- €, ktorú považoval súd prvej inštancie za bezdôvodné obohatenie vzniknuté na strane žalovaného na úkor žalobkyne a v zmysle zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka rozhodol, že žalovaný je povinný vydať žalobkyňi z titulu zmluvy o úvere č. 601101330 zo dňa 10. 11. 2010 bezdôvodné obohatenie v sume 116,- €. Na zmluvu o úvere č. 601101523 plnila žalobkyňa žalovanému len sumu 700,- €, preto z tejto zmluvy o úvere bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného nevzniklo.

1.7 Námietku žalovaného o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení neplatnosti zmlúv o úvere vyhodnotil súd prvej inštancie ako neopodstatnenú s odôvodnením, že žalobkyňa ako spotrebiteľka, ktorá je výrazne slabšou stranou v spore potrebuje mať vyriešenú otázku o výške jej skutočného dlhu z úverovej zmluvy.

1.8 Súd prvej inštancie vyhovel aj žalobe o zrušenie rozhodcovských rozsudkov Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. z dôvodu, že rozhodcovské rozsudky

porušujú práva žalobkyne na ochranu spotrebiteľa podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj „zákon č. 244/2002 Z. z.“ alebo „zákon o rozhodcovskom konaní“) tým, že sa ani v jednom prípade nezaoberal základným záväzkovým vzťahom medzi účastníkmi konania, ktorý je vzťahom spotrebiteľským a pri priznaní nárokov vychádzal len zo zákona č. 191/1950 Sb. majúc za to, že zmenkový právny vzťah je vzťahom abstraktným a nezávislým na hlavnom právnom vzťahu a s týmto názorom rozhodcovského súdu sa súd prejednávajúci posudzovanú vec nestotožnil. Žalovaný (v postavení žalobcu v rozhodcovskom konaní) si v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. uplatnil v rozhodcovskom konaní proti žalobkyni nárok z blankozmeniek, hoci zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2011 v § 17 ods. 3 výslovne vylučoval možnosť zabezpečiť spotrebiteľský úver zmenkou. Na zabezpečenie úveru z úverovej zmluvy č. 601101523 bola vystavená zmenka v čase, keď už zákon takéto zabezpečenie úveru zo spotrebiteľskej zmluvy zakazoval. I keď bola zmenka k zmluve o úvere č. 601101330 vystavená 10. januára 2010, kedy ešte ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. účinné nebolo, žalovaný vyplnil túto blankozmenku len na základe dohody vyplývajúcej zo všeobecných obchodných podmienok k zmluve o úvere dňa 30. septembra 2011, kedy už zákaz zabezpečiť spotrebiteľský úver zmenkou platil.

1.9 Rozhodnutie o určení, že „rozhodcovské doložky v rozhodcovských zmluvách“ zo dňa 10. 11. 2010 a 14. 02. 2011 sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami odôvodnil súd prvej inštancie tým, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Možnosť iniciovania sporu spotrebiteľom na základe dojednanej rozhodcovskej doložky možno považovať za teoretickú, ktorá nič nemení na tom, že sa spotrebiteľ musí podrobiť rozhodcovskému konaniu, ak veriteľ podá žalobu na rozhodcovskom súde. Žalobkyňa pokiaľ chcela uzatvoriť zmluvu o úvere nemala inú možnosť, než podpísať aj rozhodcovskú zmluvu. Z rozhodcovskej zmluvy však nevyplýva, že by bola informovaná o rozdieloch medzi súdnym a rozhodcovským konaním. Svoje závery oprel prvoinštančný súd aj o rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/9/2012 a 6Cdo/1/2012. Dôvodom neplatnosti rozhodcovskej doložky podľa názoru súdu prvej inštancie je aj skutočnosť, že si rozhodcovský súd vybral sám žalovaný. Ak sa výber rozhodcu neurčil podľa transparentných pravidiel, nemôže byť akceptovaný ani výsledok takéhoto rozhodnutia v zmysle záveru Ústavného súdu Českej republiky vysloveného v rozhodnutí zo dňa 03. 04. 2012 sp. zn. IV. ÚS 2735/11. Rozhodcovský rozsudok je z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu nevykonateľným rozhodnutím tzv. pa-akt. Výrok rozhodnutia o neprijateľnej zmluvnej podmienke je v súlade s § 153 ods. 4 O. s. p..

1.10 Žalobu o priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. žalobkyňa neodôvodnila tak, aby presvedčila súd o dôvodnosti tohto nároku. Napriek tomu, že žalobkyňa bola v konaní úspešná čo do preukázania porušovania práv spotrebiteľa, žiadne okolnosti daného prípadu nenasvedčujú tomu, že by žalobkyni bola spôsobená závažná ujma pri porušení jej práv ako spotrebiteľky.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v celom rozsahu okrem výroku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia a výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobkyni a na jej strane vystupujúcemu bývalému vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Odvolacie dôvody vymedzil podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku tak, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. d), e), f) a h), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody žalovaný konkretizoval tak, že súd prvej inštancie v rozpore s § 153 ods. 2 O. s. p. prekročil návrh účastníka, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Žalobkyňa sa domáhala určenia neprijateľnosti rozhodcovských doložiek uvedených ako súčasť zmlúv o úvere a nedomáhala sa určenia neprijateľnosti rozhodcovských doložiek v rozhodcovskej zmluve, napriek tomu súd prvej inštancie takýmto spôsobom vo veci rozhodol. Ustanovenie § 153 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku na určenie rozhodcovskej zmluvy za neprijateľnú nebolo aplikovateľné z dôvodu, že podľa tohto zákonného ustanovenia môže súd určiť za neprijateľnú len konkrétnu podmienku používanú v spotrebiteľskej zmluve. V prípade konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 a nasledujúce zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní nejde o spor zo spotrebiteľskej zmluvy a predmetom rozhodcovského konania bolo uplatnenie práva na zaplatenie zmeniek, nie uplatnenie práva zo spotrebiteľskej zmluvy. Výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým určil za neprijateľnú „rozhodcovskú doložku v rozhodcovskej zmluve“ nie je vykonateľný. Rozhodcovské zmluvy boli uzavreté ako samostatné zmluvy a neobsahujú žiadne rozhodcovské doložky. Rozhodcovské zmluvy navyše nie sú súčasťou zmlúv o úvere, ale osobitnými zmluvami podľa § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní.

2.1 Žalobca sa v konaní okrem určenia neplatnosti zmlúv o úvere domáhal aj vydania bezdôvodného obohatenia v súvislosti s tou istou zmluvou o úvere. Za tohto procesného stavu nebol podľa názoru žalovaného preukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

2.2 Žalobkyňa sa primárne domáhala zrušenia rozhodcovských rozsudkov. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o určenie neplatnosti úverových zmlúv a žaloba o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôžu súbežne obstať z dôvodu existencie prekážky právoplatne rozsúdenej veci. Kým rozhodcovský rozsudok zrušený nie je, nemožno v súdnom konaní prejednať ani rozhodnúť o ktoromkoľvek z nárokov, ktoré tvorili podstatu rozhodcovského konania. Účinky zrušenia rozhodcovských rozsudkov nastávajú až momentom nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia o zrušení rozhodcovských rozsudkov. Ak súd prvej inštancie konal zároveň o všetkých nárokoch uplatnených žalobkyňou, konal o veci, o ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo, čo je dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 221 ods. 1 písm. d) O. s. p..

2.3 Žalovaný doložil do súdneho spisu v prílohách zmluvy o úvere, kde na každej z nich je vyznačený účel úveru v podobe výkonu zamestnania žalobcu. Napriek tomu súd prvej inštancie nekriticky a prekvapujúco bez rešpektovania ustanovenia § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vyslovil záver, že v zmluve o úvere č. 601101330 nie je účel úveru vyznačený. Ak súd prvej inštancie vychádzal z verzie zmluvy o úvere predloženej žalobkyňou, nevysvetlil, prečo uprednostnil skutkový záver vyplývajúci len z jednej verzie zmluvy o úvere. Bez ohľadu na uvedené je však výkon zamestnania ako účel poskytnutia úveru uvedený v dodatku k tejto zmluve o úvere. Nie je pravdivé konštatovanie súdu prvej inštancie, že všeobecné podmienky poskytnutia úveru sa nachádzajú na osobitnom formulárovom tlačive žalovaného, ktorý netvorí jednu listinu so zmluvami o úvere. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru tvorili súčasť zmluvy o úvere a nachádzali sa na zadnej strane listiny, teda išlo o jeden dokument na dvoch stranách. Vo vzťahu k posúdeniu všeobecných podmienok poskytnutia úveru a vyznačenia účelu úveru v zmluve o úvere dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2.4 Z nesprávnych skutkových zistení o účele poskytnutého úveru vyvodil súd prvej inštancie nesprávne právne závery. Predložením zmlúv o úvere spolu s dodatkami žalovaný uniesol dôkazné bremeno v otázke preukázania účelu úveru. Žalobkyňa opak preukazovala výlučne svojimi tvrdeniami pri svojom výsluchu pred súdom prvej inštancie napriek tomu, že mohla napríklad požiadať svojho zamestnávateľa o vyjadrenie, či bolo nutné, aby si žalobkyňa na vlastné náklady zaobstarala k svojej práci pracovné pomôcky a či k svojej práci potrebovala výpočtovú techniku. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že v rámci svojho zamestnania žalobkyňa skutočne používala pracovné pomôcky a minimálne časť poskytnutých peňažných prostriedkov skutočne použila na nákup výpočtovej techniky. Súd prvej inštancie nekriticky uprednostnil tvrdenia žalobkyne pred listinami, ktoré v časovom odstupe pred začatím súdneho konania žalobkyňa podpísala. Výpoveď žalobkyne mal súd prvej inštancie vyhodnotiť ako účelové tvrdenia s ohľadom na vydané rozhodcovské rozsudky ukladajúce žalobkyňi peňažné povinnosti, voči ktorým sa žalobkyňa bráni a snaží sa tvrdiť čokoľvek, aby sa týchto záväzkov zbavila. Súd prvej inštancie došiel k nepodloženému záveru, že žalovaný konal s účelom obísť všeobecne záväzné právne predpisy upravujúce ochranu spotrebiteľa. Opomenul, že predtlačé zmlúv o úvere, ktoré žalovaný používa obsahujú aj kolonku „iný účel“ a kolonku na vyplnenie RPMN, ktoré sa vyplňajú, keď dlžníkmi sú spotrebitelia. Prvoinštančný súd sa vôbec nevyporiadal s otázkou dobrej viery na strane žalovaného, ktorý pri poskytnutí úveru vychádzal z údajov poskytnutých žalobkyňou ani s rozhodnutím SD EÚ vo veci Johann Gruber, na ktoré poukazoval žalovaný a neuviedol, prečo toto rozhodnutie nie je v prejednávanej veci aplikovateľné. Žiadna zo zmlúv o úvere neobsahuje záväzok veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver, napriek tomu súd prvej inštancie prišiel nepodložene k záveru, že sa predmetnými zmluvami o úvere žalovaný vedome snažil obísť zákon o spotrebiteľských úveroch a že zo zmlúv o úvere jednoznačne vyplýva, že záväzku žalobkyne vrátiť úverové finančné prostriedky zodpovedá záväzok žalovaného tieto finančné prostriedky poskytnúť.

2.5 Zmluvy o úvere uzavreté so žalobkyňou nespádajú pod spotrebiteľské úvery. Žalovanému teda nevznikla povinnosť uvádzať v zmluvách o úvere RPMN. V oboch zmluvách o úvere sú uvedené počty splátok a ich výška aj dátum prvej splátky. Napriek tomu súd prvej inštancie ustálil, že obe zmluvy o úvere pre absenciu povinných náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch sú bezúročné a bez poplatkov. V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku zas uvádza, že zmluvy v úvere sú neplatné pre neprimeranú odplatu a teda odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu je vnútorne rozporné. Pri existencii zásady zachovania platnosti zmluvy bolo jednoznačne potrebné uprednostniť názor o existencii platnej bezodplatnej zmluvy. Rozsudok súdu prvej inštancie neposkytuje žiadnu odpoveď na to, prečo v otázke zachovania platnosti zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky odignoroval súd prvej inštancie rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a SD EÚ vo veci Parenič, Pareničová c/a

S. O. S financ, s. r. o. (C-453/10), na ktoré žalovaný poukazoval v podaní z 2. januára 2013. Žalovaný nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že výška odplaty je v zmluve uvedená nezrozumiteľne. Istina spolu s poplatkom bola rozdelená na 12 rovnakých splátok a všeobecné podmienky poskytnutia úveru jasne udávajú, že dve tretiny poplatku predstavuje administratívny poplatok a jedna tretina poplatku samotný úrok. Pre prípad, že by odvolací súd považoval výšku dojednaných úrokov za neprípustnú žalovaný žiada, aby odvolací súd aplikoval vo veci rozhodnutie SD EÚ č. C-26/13 vo veci Arpád Y., R. Y. M. c/a OTP Jelzálogbank Zrt. zo dňa 30. apríla 2014 v spojení s dispozitívnym ustanovením § 502 Obchodného zákonníka. Žalovaný zdôrazňuje, že v čase uzavretia zmlúv o úvere so žalobkyňou neexistovala žiadna cenová limitácia v podobe vykonávacieho predpisu a jediným obmedzením v otázke dohodnutia výšky úrokov bolo ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Podľa odbornej literatúry dohoda o úrokoch nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere. Prípadná právna vada v dojednaní o výške úrokov neznamena, že zmluva o úvere je ako celok neplatnou, ale iba to, že sa v danom prípade aplikuje ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 z 26. 04. 2012, na ktoré súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia odkazuje, nie je na prejednávajúcu vec aplikovateľné z dôvodu, že sa týkalo zmluvy o pôžičke, nie zmluvy o úvere a vychádza z iného skutkového a právneho stavu.

2.6 Rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa neplatnosti „rozhodcovských doložiek v rozhodcovských zmluvách“ považuje žalovaný za nedostatočne odôvodnené, pretože z neho nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s početnou odbornou literatúrou a súdnou judikatúrou, na ktorú žalovaný v priebehu konania poukazoval a z ktorých vyplývalo, že rozhodcovské zmluvy so žalobkyňou boli individuálne dojednané. Pokiaľ by s nimi žalobkyňa nesúhlasila, mohla podpísať len zmluvy o úvere. Rozhodcovské zmluvy poukazujú na stály rozhodcovský súd zverejnený v Obchodnom vestníku s transparentnými pravidlami zverejnenými na jeho webovej stránke. Rozhodcovské konanie nie je výlučné. Žalobca mohol ako prvý iniciovať konanie na všeobecnom súde, čo sa v praxi často stáva, o čom predložil žalovaný aj dôkazy. Napriek tomu súd prvej inštancie túto skutočnosť označil bez akéhokoľvek skutkového základu za teoretickú. Miesto rozhodcovského konania nie je relevantné, pretože rozhodcovské konanie sa uskutočňuje písomne.

2.7 Súd prvej inštancie uvádza aj ďalšie údajné neprijateľné podmienky v zmluve o úvere a zaoberá sa zmluvnou pokutou, hoci si žalovaný v rozhodcovskom konaní žiadnu zmluvnú pokutu neuplatnil a kritike podrobuje súd prvej inštancie aj dojednanie o predčasnej splatnosti úveru pre prípad omeškania so štyrmi po sebe idúcimi mesačnými splátkami a poukazuje na rozpor s ustanovením § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka o nutnosti aspoň trojmesačného omeškania, hoci v prípade omeškania s prvou splátkou ide o omeškanie v rozsahu štyroch mesiacov.

2.8 V rozhodcovskom konaní si žalovaný neuplatnil práva zo spotrebiteľskej zmluvy, ale z cenného papiera - zmenky, z tohto dôvodu neprichádza do úvahy zrušenie rozhodcovských rozsudkov podľa § 40 ods. 1 písm. c) a j) zákona o rozhodcovskom konaní. Z rovnakých dôvodov rozhodcovský súd nebol povinný postupovať podľa § 31 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní - použiť ustanovenia všeobecne záväzných predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný predložil v rozhodcovskom konaní pravú a platnú zmenku, čo žalobkyňa nenamietala a v tomto smere vznášala len niektoré nepodstatné kauzálne námietky. Rozhodcovský súd teda nemal inú možnosť, ako nároku žalovaného vyhovieť.

2.9 Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

4. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktoré vstúpilo do konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku ako vedľajší účastník na strane žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil celú vec, zohľadnil európske právo na ochranu spotrebiteľa a správne interpretoval ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a zákonné, napĺňajúce európske právo na ochranu spotrebiteľa. Nesúhlasil s názorom žalovaného o neexistencii naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmlúv o úvere. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009, z ktorého vyplýva, že v prípade existencie stavu neistoty právneho postavenia spotrebiteľa, ktorý nemožno odstrániť inak ako určovacím výrokom, je naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere daný. Rozhodcovský rozsudok považuje Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS za nulitný, vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne, bola spotrebiteľke nanútená pred podpisom zmluvy o úvere z dôvodu, že žalovaný predstavil podpísanie rozhodcovskej zmluvy žalobkyňi ako nevyhnutnú podmienku poskytnutia

úveru. Skúmanie platnosti rozhodcovskej zmluvy je v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu a praxou všeobecných súdov. Záver súdu prvej inštancie o neprimeranej odplate za poskytnutý úver a neprijateľnej zmluvnej podmienke v časti administratívneho poplatku je správny. Dohodu o vyplnení zmienek považuje Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS za absolútne neplatné dojednanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Zabezpečenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere zmenkou je v rozpore s § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolanie žalobcu je podľa názoru Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS účelové a tendenčné, neobsahujúce nijaké právne argumenty a dôvody, ktoré by boli spôsobilé relevantne zvrátiť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Žalovaný dlhodobo a systematicky ignoruje rozhodnutia súdov na Slovensku a nerešpektuje ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je povinný sa zdržať používania nekalých zmluvných podmienok s rovnakým významom v zmluvách aj so všetkými ostatnými spotrebiteľmi. Nekalé obchodné praktiky pri poskytovaní spotrebiteľských úverov žalovaným analyzovala aj Európska únia a konštatovala, že formulár zmluvy POHOTOVOSTĚ, s. r. o. obsahuje časť s názvom všeobecné podmienky poskytovania úveru, ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa a pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch. Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s. r. o., ktoré pozostávajú z úroku a iných poplatkov sa javia veľmi vysoké. Aj zo záverov rozhodnutia SD EÚ z 15. 03. 2012 C-453/10 vo veci Pareničová, Parenič proti S. O. S financ, s. r. o. vyplýva, že nič nebráni tomu, aby súdy podľa platnej právnej úpravy vyhovel žalobe a spotrebiteľské zmluvy ako celok vyhlásili za neplatné pre ich nemorálnosť a rozpor s dobrými mravmi a zákonom. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu posudzuje súd vždy ex offio. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 z 01. 11. 2011, v ktorom ústavný súd judikoval, že zmluvná autonómia a jej ochrana nemôže byť absolútna tam, kde existuje iné základné právo jednotlivca alebo ústavný princíp, či iný ústavne chránený verejný záujem, ktoré sú spôsobilé zmluvnú autonómiu proporcionálne obmedziť. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

5. V písomnom podaní z 03. 11. 2015 označenom ako vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 16. augusta 2015 (vyjadrenie dňa 16. augusta 2015 k odvolaniu žalovaného podal bývalý vedľajší účastník na strane žalobkyne - poznámka odvolacieho súdu) zotrval žalovaný na návrhu na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach argumentoval, že rozhodnutie súdu musí byť dostatočne zdôvodnené, že rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky z 01. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2164/2010 na prejednávanej veci aplikovateľné nie je a Združenie na ochranu občana a spotrebiteľa HOOS cituje z tohto rozhodnutia pasáže vytrhnuté z kontextu. Rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2009, na ktoré bývalý vedľajší účastník vo vyjadrení poukazuje posudzuje úplne inú zmluvnú dokumentáciu ako používa žalovaný a vychádza zo zmlúv uzavretých v roku 2003 za odlišného právneho stavu a ide o dve rozdielne zmluvy (zmluvu o úvere a zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti), preto toto rozhodnutie nie je použiteľné na súdnu vec. Zdôrazňoval, že podľa § 41 Občianskeho zákonníka sa môže za neplatnú určiť len časť právneho úkonu a ak by sa aj časť odplaty, ktorá podstatne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu bola považovaná súdom za neplatnú, žalovaný by mal naďalej nárok na ostávajúcu primeranú odplatu, resp. odplatu určenú dispozitívnym ustanovením § 502 Obchodného zákonníka a v súlade s rozhodnutím SD EÚ vo veci Kásler a spol./OTP Jelzálogbank Zrt.. Súd nemôže vyvodiť neplatnosť celej zmluvy o úvere z dôvodu neprimeranej výšky odplaty, keďže neexistuje zákonné ustanovenie, na ktoré by sa mohol odvolať. Konceptiu celkovej neplatnosti zmluvy o úvere nemožno vyvodiť ani z komunitárneho práva a ani prípadná nekalá obchodná praktika nemôže byť v zmysle judikatúry SD EÚ dôvodom neplatnosti celej zmluvy o úvere. Aj Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci C-453/10 XXX/XX. C./S. O. S financ, s. r. o. akcentoval princíp zachovania platnosti (zvyšku) spotrebiteľskej zmluvy mimo neprijateľných zmluvných podmienok a uviedol, že nekalá obchodná praktika nemá priamy vplyv na posúdenie platnosti zmluvy o úvere. Ústavnoprávny princíp zachovania platnosti zmluvy je zdôrazňovaný aj v náleze Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 14. 04. 2005 sp. zn. I. ÚS 625/03. Žalovaný zotrval na názore, že rozhodcovské rozsudky, ktorých zrušenia sa žalobkyňa domáha predstavujú prekážku rozhodnutej veci o ostatných žalobkyňou uplatnených nárokoch. Názor o charaktere rozhodcovského konania vyplývajúceho z rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 174/2002 je už prekonaný a neaktuálny, o čom svedčí nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3227/07 z 08. 03. 2011. Žalovaný dôrazne popiera spotrebiteľský status žalobkyne v tomto spore a tým aj aplikovateľnosť ustanovení spotrebiteľského práva. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zabudlo poukázať vo svojom vyjadrení na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa pri posúdení rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách aplikuje špeciálne pravidlo uvedené v tomto zákonnom ustanovení a nie

generálna úprava v § 53 ods. 1 OZ. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS nesprávne cituje aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Obdo/44/2011 z dôvodov ktorého vyplýva, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie boli zrušené z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Vo veci sp. zn. 6Cdo/1/2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval zmluvnú dokumentáciu súkromnej životnej poisťovne Rapid life životná poisťovňa v exekučnom spore, z tohto dôvodu tiež nie je na prejednávanej vec aplikovateľné. Obchodný zákonník platný a účinný na území Slovenskej republiky v čase uzavretia zmluvy aj v súčasnosti umožňuje vyberanie aj iných platieb ako len splátok úveru a úroku pri zmluvách o úvere. Rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/219/2013, na ktoré poukazuje Združenie na ochranu občana a spotrebiteľa HOOS vo svojom vyjadrení vychádza z rozhodnutia cudzieho štátu na základe cudzieho práva, voči ktorému sám konajúci súd pripustil dovolanie.

5.1 Svoje vyjadrenie doplnil žalovaný písomným podaním zo 4. mája 2017, v ktorom poukazuje na ustanovenie § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“), ktoré pripúšťa určovacie žaloby len vo vzťahu k právam nie aj právnym vzťahom, ako to upravovalo ustanovenie § 80 písm. c) O. s. p. a vo vzťahu k právnym skutočnostiam len v prípade, ak to predpokladá osobitný predpis. Pre prejednávajúcu vec je podľa názoru žalovaného rozhodujúca aktuálna právna úprava, teda Civilný sporový poriadok. Žaloba žalobkyne preto prípustná nie je a súd prvej inštancie ju už mal len z toho dôvodu zamietnuť a nemôže byť žalobkyňa úspešná ani v odvolacom konaní.

6. Konanie na súde prvej inštancie aj odvolacie konanie začali za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť dňom 01. 07. 2016 a v § 470 ods. 1, 2 C. s. p. poukazuje súdu použiť tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak) s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Aplikácia ustanovení Civilného sporového poriadku na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti neznamena ako sa to snaží podsúvať žalovaný v doplnení svojho vyjadrenia adresovanom odvolaciemu súdu 9. mája 2017, že by prípustnosť žaloby podanej žalobkyňou na Okresný súd Zvolen dňa 30. 10. 2012 v časti určovacích výrokov mal odvolací súd posudzovať podľa § 137 Civilného sporového poriadku. Ak žaloba bola na súd podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, jej prípustnosť mohol súd prvej inštancie a môže aj odvolací súd posudzovať len podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, i keď Civilný sporový poriadok vychádza z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (§ 470 ods. 1), pretože v zmysle § 470 ods. 2 C. s. p. je potrebné rešpektovať procesný účinok žalôb podaných pred účinnosťou nového procesného predpisu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach vyslovil záver, že úplná aplikabilita ustanovení Civilného sporového poriadku sa môže uplatniť až pri dovolaniach podaných odo dňa účinnosti C. s. p., opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď napríklad uznesenie sp. zn. 3Cdo/917/2015 z 8. decembra 2016. Rovnako to podľa názoru odvolacieho súdu platí aj na konania začaté na súde prvej inštancie na základe žaloby alebo na odvolacom súde na základe odvolania.

6.1 Krajský súd funkčne príslušný podľa § 34 C. s. p. na rozhodnutie o odvolaní žalovaného vychádzajúc z uvedeného názoru prejednal vec podľa ustanovení Civilného sporového poriadku rešpektujúc ustanovenia § 380 a § 383 C. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie nebolo potrebné zopakovať ani doplniť a prejednanie veci nevyžadovalo dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p.). Po preskúmaní veci a postupu súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k názoru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné, z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie čiastočne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a čiastočne podľa § 388 C. s. p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani jeho zrušenie.

7. Predmet odvolacieho konania v dôsledku odvolania žalovaného je skoro zhodný s predmetom konania na súde prvej inštancie, keďže žalovaný napadol odvolaním celý rozsudok súdu prvej inštancie okrem jedného výroku týkajúceho sa veci samej, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a aj keď žalovaný vo svojom odvolaní zdôrazňoval, že nenapáda výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania žalobcovi a do 30. júna 2016 na jeho strane vystupujúcemu vedľajšiemu účastníkovi, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti odvolací súd preskúmava podľa § 379 písm. a) C. s. p. ako závislý výrok.

8. Žalobkyňa si v jednej žalobe uplatnila súčasne viac nárokov. Domáhala sa zrušenia dvoch rozhodcovských rozsudkov, ktoré jej ukladali povinnosť zaplatiť žalovanému peňažné nároky zo zmenky zabezpečujúcej úver, o ktorom žalobkyňa tvrdí, že bol spotrebiteľský úver a žalovaný túto

skutočnosť s ohľadom na vyznačený účel poskytnutého úveru v dodatkoch k zmluvám o úvere popiera. Žalobkyňa v spore tvrdila, že rozhodcovský súd nebol oprávnený rozhodnúť spor medzi ňou a žalovaným z dôvodu, že rozhodcovské doložky uvedené ako súčasť zmlúv o úvere boli neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve. Okrem zrušenia rozhodcovských rozsudkov a určenia rozhodcovských doložiek za neprijateľné žiadala zároveň určiť obe zmluvy o úvere za neplatné a vydať aj bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť žalovanému tým, že na jednu zmluvu o úvere plnila viac než bolo jej povinnosťou. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu pre správne zistenie skutkového stavu vykonal dôkazy v dostatočnom rozsahu a vyvodil z nich aj správne skutkové závery. Za relevantné zistenia v spore odvolací súd považuje:

- žalobkyňa ako dlžníčka a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 10. 11. 2010 zmluvu o úvere pod č. 601101330 už ako opakovanú zmluvu na predtlačenom formulári žalovaného. V texte zmluvy o úvere je uvedené, že veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 350,- € a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 346,- €, spolu zaplatiť čiastku 696,- € v 12 mesačných splátkach po 58,- €. Na fotokópii zmluvy o úvere predloženej žalobkyňou nie je vyznačený účel poskytnutého úveru. Žalovaný spolu s vyjadrením k žalobe doložil tiež iba fotokópiu zmluvy o úvere, ktorá sa líši od listiny predloženej žalobkyňou tým, že v časti s textom „dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, povolania, podnikania, iný účel“ je označený rámček pri slove zamestnanie. Žalovaný predložil aj fotokópiu dodatku k zmluve o úvere z rovnakého dňa, kde XX. XX. (žalobkyňa) svojim podpisom potvrdila, že úver vo výške 350,- € použije na kúpu pracovných pomôcok. K zmluve o úvere pod č. 601101330 sa vzťahuje aj rozhodcovská zmluva z rovnakého dňa v znení uvedenom v rozsudku súdu prvej inštancie. Účastníci zmluvy o úvere si zabezpečili svoj záväzkový vzťah zo zmluvy o úvere neúplnou zmenkou (blankozmenkou) vystavenou dňa 10. 11. 2010. Podľa potvrdenia zamestnávateľa žalobkyne z 01. 12. 2011 na zmluvu o úvere č. 601101330 zo dňa 10. 11. 2010 bolo zaplatených z účtu zamestnávateľa žalobkyne na účet žalovaného 350,- € s variabilným symbolom 8601101330 a okrem toho na túto zmluvu zaplatila žalobkyňa dvakrát po 58,- € poštovými poukážkami z 13. 01. 2011 a 14. 03. 2011. Napriek tomu podal žalovaný dňa 21. 02. 2012 žalobu na rozhodcovský súd na uloženie povinnosti N. R. zaplatiť zmenkovú sumu vo výške 138,- € s príslušenstvom. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný pod č. SR 01844/12 dňa 28. 09. 2012.

- zmluva o úvere č. 601101523 zo 14. 02. 2011 predložená v kópii oboma stranami sporu sa zhoduje. Aj v tejto zmluve je uvedené, že veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi XXXX.R. úver v sume 700,- € a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 680,- €, celkom 1 380,- € v 12 mesačných splátkach po 115,- € počnúc dňom 17. marca 2011. V dodatku k tejto zmluve o úvere z rovnakého dňa XX. R. vyhlásila, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 700,- € použije na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania. Návratnosť úveru zo zmluvy č. 601101523 bola zabezpečená okrem neúplnej zmenky (blankozmenka) vystavenej dňa 14. 02. 2011 aj dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo 14. 02. 2011. Úver vo výške 700,- € podľa potvrdenia zamestnávateľa žalobkyne z 01. 12. 2011 splatila žalobkyňa tiež 02. 12. 2011 na účet žalovaného pod variabilným symbolom 601101523 a predsa dňa 21. 02. 2012 žalovaný podal žalobu na rozhodcovský súd, ktorou sa domáhal od N. R. zaplataenia zmenkovej sumy vo výške 809,91 € s príslušenstvom. Rozhodcovský súd rozhodol o tomto nároku žalovaného 01. 10. 2012 rozsudkom SR 01845/12. Rozhodcovská zmluva zo dňa 14. 02. 2011 je totožná s rozhodcovskou zmluvou z 10. 11. 2010.

- žalobkyňa neodignorovala rozhodcovské konania. Na výzvu rozhodcovského súdu na vyjadrenie k žalobe odpovedala, namietala jeho právomoc z dôvodu, že rozhodcovská zmluva je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Tvrdila, že v právnom vzťahu so žalovaným pri uzatváraní zmlúv o úvere konala ako spotrebiteľka a dohoda o vyplnení zmenky obsiahnutá vo všeobecných obchodných podmienkach žalovaného je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda neplatnou.

- exekučné konanie proti žalobkyňi zo strany oprávneného POHOTOVOSŤ, s. r. o. na základe rozhodcovských rozsudkov, ktorých zrušenia sa žalobkyňa v tomto konaní domáha vedené nebolo.

- žalobkyňa bola osobne vypočutá na pojednávaní dňa 5. februára 2015 za účasti právneho zástupcu žalovaného. Na tomto pojednávaní popísala spôsob uzavretia zmlúv o úvere, o ktorých súd v tomto konaní koná a uviedla, že čiastočne z úveru splatila predchádzajúci úver, ďalšie finančné prostriedky použila na nákup potrieb do domácnosti a počítač pre potrebu maloletej školopovinnej dcéry. V čase uzavretia zmlúv o úvere bola zamestnaná u spoločnosti DRU, a. s. Zvolen, kde používala len pracovné oblečenie poskytnuté jej zamestnávateľom, žiadne pracovné pomôcky ku svojej práci nepotrebovala, výpočtovú techniku v práci nepoužívala. Súd prvej inštancie dal možnosť zástupcovi žalovaného položiť

žalobkyni doplňujúce otázky k výsluchu a zástupca žalovaného sa spýtal žalobkyne len na pravosť je podpisu na dodatkoch k zmluvám o úvere a zmenke.

- žalobkyňa predložila súdu prvej inštancie fotokópie dodatkov k zmluvám o úvere uzavretých v rokoch 2010 až 2011 medzi veriteľom POHOTOVOSTĚ, s. r. o. a inými občanmi z rôznych krajov Slovenska, aj kópiu zápisníc o pojednávaní pred Okresným súdom Martin a Okresným súdom Nitra, ktorými preukazovala, že zástupcovia žalovaného ako veriteľa na základe mandátnej zmluvy boli inštruovaní, aby pri uzatváraní zmlúv o úvere vypisovali účel poskytnutia úveru do formulárových tlačív a do dodatkov k zmluvám o úvere v zmysle pokynov spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. podľa kategórie žiadateľov (pri pracujúcom na dohodu o vykonaní práce vypísať účel zmluvy povolanie, u dôchodcu povolanie, u materskej dovolenky povolanie, u nezamestnaného povolanie, u poberateľa dávok povolanie, u spoločníka obchodnej spoločnosti povolanie, u zamestnaného zamestnanie, u živnostníka účel definovaný nebol) a že sa v praxi uzatváranie dodatkov k zmluvám o úvere týmto spôsobom aj realizovalo (u štyroch dodatkov k zmluve o úvere u rôznych občanov je uvedené, že úver bol poskytnutý na nákup výpočtovej techniky, v troch prípadoch na náklady na školenie a rekvalifikáciu).

9. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vyhodnotil obidve zmluvy o úvere z 10. 11. 2010 aj 14. februára 2011 za zmluvy spotrebiteľské podliehajúce právnomu režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a právnomu režimu § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka upravujúcim spotrebiteľské zmluvy. Odvolací súd súhlasí s týmto názorom súdu prvej inštancie a jeho úvahy, ktoré ho viedli k záverom, že ide o zmluvy spotrebiteľské, ktoré má súd posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. sú zrozumiteľne a presvedčivo zdôvodnené a vychádzajú zo zisteného skutkového stavu. Bezvýznamná je v štádiu odvolacieho konania námietka žalovaného v odvolaní o nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení súdu prvej inštancie vo vzťahu k všeobecným podmienkam poskytnutia úveru, o ktorých súd prvej inštancie uviedol, že sa nachádzajú na osobitnom formulárovom tlačíve žalovaného a v nich zakotvená voľba obchodného práva podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka je neplatná pre nedostatok písomnej formy, keďže všeobecné podmienky poskytnutia úveru podpísané nie sú a to vzhľadom na ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. apríla 2015 (súd prvej inštancie rozhodoval 5. februára 2015 pred nadobudnutím účinnosti novely Občianskeho zákonníka uskutočnenej zákonom č. 102/2014 Z. z.), podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Odvolací súd súhlasí aj s názorom súdu prvej inštancie, že účastníkom zmlúv o úvere z 10. 11. 2010 a 14. 02. 2011 bol spotrebiteľ, keď spotrebiteľom podľa ustanovenia § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv o úvere bola fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Obrana žalovaného nebola postavená na tvrdení, že žalobkyňa pri uzatváraní zmlúv o úvere konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, len na tej skutočnosti, že úverové zmluvy č. 601101330 z 10. 11. 2010 a č. 601101523 zo 14. 02. 2011 nepodliehajú režimu zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý v § 2 písm. a) v znení účinnom ku dňu uzavretia týchto zmlúv definoval spotrebiteľa odlišne od Občianskeho zákonníka a to tak, že spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalobkyňa svojím podpisom podľa názoru žalovaného v čase, kedy ešte nemala dôvod uvádzať účelové tvrdenia, aby sa zbavila povinnosti splatiť veriteľovi dlh potvrdila, že úvery čerpá na výkon zamestnania. Odvolací súd považuje za postačujúci vzhľadom aj na iné listinné dôkazy doložené do súdneho spisu výsluch žalobkyne k otázke účelu použitia úveru čerpaného od žalovaného, keď žalobkyňa pred súdom na pojednávaní uviedla, že úver použila čiastočne na splatenie predchádzajúceho úveru, na nákup potrieb do domácnosti a síce na nákup výpočtovej techniky, ale neslúžiacej na výkon zamestnania, ale pre osobné potreby jej maloletej dcéry. Pravdivosť výpovede žalobkyne, že pri uzatváraní zmlúv o úvere nebola osobitne veriteľom poučená o význame podpísaných dodatkov a uvádzanom účele použitia úveru potvrdzujú žalobkyňou predložené listiny a to dodatky uzatvárané pri zmluvách o úvere v rovnakom znení s inými občanmi z rôznych miest Slovenskej republiky a výpoveď dvoch zástupcov veriteľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., ktorí takéto zmluvy uzatvárali do zápisnice pred Okresným súdom Martin a Nitra o tom, ako boli inštruovaní veriteľom v rámci povinnej kategorizácie žiadateľov o úver a odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že určite s cieľom obísť právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Odvolaciemu súdu je taktiež známa táto prax žalovaného a tieto poznatky získal z množstva prejednávaných sporov s rovnakou obranou žalovaného, z akého dôvodu nie je možné fyzickú osobu čerpajúcu úver považovať za spotrebiteľa (napríklad vo veci 17Co/391/2015, 17Co/418/2016). Formulár zmluvy o úvere vrátane

jeho dodatku vyhotovený žalovaným, ktoré aj vyplňa zástupca veriteľa a predkladá na podpis dlžníkovi bez možnosti modifikovania jeho obsahu zo strany dlžníka nepreukazujú jednoznačne tvrdenia veriteľa o tom, že úver bol poskytnutý na účel uvedený samotným veriteľom v zmluve o úvere. Vzhľadom na prax žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ktorú pozná odvolací súd zo svojej rozhodovacej činnosti a túto potvrdzujú aj listiny doložené do súdneho spisu nie je uveriteľné tvrdenie žalovaného, že pri uzatváraní zmluvy o úvere so žalobkyňou vychádzal z jej údajov o tom, na aký účel budú použité finančné prostriedky z úveru. Uvádzaním rovnakého účelu poskytnutia úveru u osôb s rôznym bydliskom v Slovenskej republike (za účelom nákupu výpočtovej techniky, kúpu pracovných prostriedkov, náklady na školenie a rekvalifikáciu) spoločne so spôsobom vyhotovenia listín vzťahujúcich sa k zmluve o úvere, ktoré sú evidentne vyplnené rovnakým písmom odôvodňovali skutkový záver súdu prvej inštancie, že text zmluvy aj všetkých dokumentov k nej vyhotovil žalovaný s úmyslom vylúčiť aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a dobrá viera žalovaného, že žalobkyňa použije úver na účel uvedený veriteľom v zmluvách o úvere nebola preukázaná. Z tohto dôvodu nebolo na prejednávanej vec aplikovateľné rozhodnutie SD EÚ vo veci C-464/1 Johann Gruber proti BAY Wa AG o ochrane dobrej viery zmluvnej strany pri uzatváraní zmluvy.

9.1 Neobstojí ani obrana žalovaného, že žiadna zo zmlúv o úvere neobsahuje záväzok veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a z tohto dôvodu nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z.. Toto tvrdenie je založené zrejme na texte zmlúv o úvere vyhotovených práve žalovaným, kde je uvedené, že „veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver“ a nie jeho záväzok, že úver poskytne. Pre účely podriadenia zmluvy o úvere zákonu č. 129/2010 Z. z. odvolací súd nepovažuje za významné, že slovné spojenie „zaväzuje poskytnúť“ nahradil žalovaný ako veriteľ slovným spojením „oprávnený poskytnúť“ dlžníkovi úver z dôvodu, že inak sú naplnené podmienky § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z., že žalobkyňa je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, žalovaný (veriteľ) je právnickou osobou, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a podľa tejto zmluvy veriteľ poskytol spotrebiteľovi úver a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že formulácia k zmluve v znení „veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver“ mala práve vylúčiť, aby sa poskytnutý úver považoval za spotrebiteľský úver podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z..

10. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vymedzoval § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv o úvere so žalobkyňou a v § 11 ods. 1 ustanovoval aj dôsledky opomenutia povinnosti veriteľa zabezpečiť, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli obligatórne náležitosti zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyjadrené zákonom predpísaným spôsobom.

11. Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b), zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 11. 2011 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

12. Z predložených zmlúv o úvere dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že neobsahujú povinné zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., keď neobsahujú údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov, čo je podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) tohto zákona. Len toto zistenie postačovalo pre záver, že úver poskytnutý na základe oboch zmlúv je podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov z čoho vyplýva, že žalobkyňa vznikla povinnosť vrátiť žalovanému len požičané sumy a to na základe zmluvy o úvere č. 601101330 vo výške 350,- € a na základe zmluvy č. 601101523 vo výške 700,- €. Potvrdením zamestnávateľa a dvomi ústrižkami poštových poukážok žalobkyňa preukázala, že si svoje povinnosti zo zmlúv o úvere splnila, keď dňa 02. 12. 2011 zaplatila žalovanému 350,- € pod variabilným symbolom 8601101330 ako splátku úveru zo zmluvy z 10. 11. 2010 a toho istého dňa aj 700,- € pod variabilným symbolom 8601101523 ako splátku úveru zo zmluvy zo 14. februára 2011. Dve platby poštovými poukážkami s dátumom 13. 01. 2011 a 14. 03. 2011 na účet žalovaného vedený v Poštovej banke v celkovej výške 116,- € boli splátky úveru na zmluvu pod variabilným symbolom 601101330. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že suma 116,- €, ktorú nad požičanú sumu zaplatila žalobkyňa žalovanému na úver zo zmluvy č. 601101330 je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného na

úkor žalobkyne, ktoré je žalovaný podľa § 451 v spojení s § 456 Občianskeho zákonníka povinný vydať žalobkyni. Odvolací súd s týmto právnym názorom súdu prvej inštancie súhlasí na rozdiel od súdu prvej inštancie však uvádza, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo plnením bez právneho dôvodu, nie z neplatného právneho úkonu. Ak sa úver poskytnutý na základe zmluvy č. 601101330 považoval za bezúročný a bez poplatkov, žalobkyni nevznikla povinnosť zaplatiť žalovanému viac než 350,- €. Pokiaľ tak urobila, plnila bez právneho dôvodu.

13. Zrušenia rozhodcovských rozsudkov sa žalobkyňa domáhala s odôvodnením, že žalovaný na rozhodcovskom súde dosiahol exekučný titul, ktorý je v rozpore so zákonom a žalobkyňa je vystavená permanentnému stresu z toho, že každým dňom voči nej môže začať exekúcia na základe tohto ničotného úkonu. Súčasne s návrhom na zrušenie rozhodcovských rozsudkov žiadala, aby súd vo výroku rozsudku určil „neprijateľnosť rozhodcovskej doložky“ z dôvodu, že dodávatelia často argumentujú tým, že doložka je samostatná a aj v prípade vyhlásenia neplatnosti zmluvy o úvere podľa nich nezdiera osud neplatnosti úverovej zmluvy. Žalovaný vo vzťahu k tejto časti žaloby tvrdil, že súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 153 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku prekročil návrh účastníka a prísúdil viac než čoho sa domáhal, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Prekročenie návrhu žalobkyne vyvodil žalovaný z toho, že prvoinštančný súd odlišným spôsobom formuloval výrok určujúci rozhodcovskú doložku zo spotrebiteľskej zmluvy za neprijateľnú. Je možné súhlasiť s názorom odvolateľa, že výrok rozsudku „súd určuje, že rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve zo dňa 10. 11. 2010 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101330 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou“ a rovnako znejúci ďalší výrok, ktorým súd prvej inštancie určil, že „rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve zo dňa 14. 02. 2011 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. 601101523 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou“ sú nesprávne formulované z dôvodu, že žalobkyňa so žalovaným v oboch prípadoch uzavrela rozhodcovskú zmluvu vo forme osobitnej zmluvy podľa § 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014, čo však neznamená, že odlišne formulovaným výrokom oproti žalobe rozhodol súd prvej inštancie o inom predmete konania, než žalobkyňa za predmet konania podanou žalobou učinila. Súd prvej inštancie žalobný návrh neprekročil.

14. Žaloba o zrušenie rozhodcovských rozsudkov bola doručená súdu prvej inštancie 30. 10. 2012, preto je správny názor súdu prvej inštancie, že žalobu o zrušenie rozhodcovských rozsudkov bolo potrebné posúdiť podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2014. V tomto smere námietka zo strany odvolateľa ani vznesená nebola. Hoci žalobkyňa popierala platnosť rozhodcovskej zmluvy, čo je samostatným dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2014, prvoinštančný súd posudzoval dôvod na zrušenie rozhodcovských rozsudkov podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2014, podľa ktorého účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len, ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. K porušeniu práv žalobkyne na ochranu spotrebiteľa rozhodnutím rozhodcovského súdu rozsudkami sp. zn. SR 01844/12 z 28. 09. 2012 a SR 01845/12 zo dňa 01. 10. 2012 došlo podľa názoru súdu prvej inštancie tým, že rozhodcovskými rozsudkami bol žalovanému priznaný nárok zo zmenky vystavenej v rozpore s § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý v znení účinnom od 01. 01. 2011 výslovne vylučoval možnosť zabezpečiť spotrebiteľský úver zmenkou. Pri zmluve o úvere č. 601101523 bola zmenka vystavená v rozpore s § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. a aj keď v čase uzavretia zmluvy o úvere č. 601101330 ešte ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. účinné nebolo, v čase, keď veriteľ vyplnil neúplnú zmenku už zákon č. 129/2010 Z. z. splnenie dlhu zo spotrebiteľského úveru zmenkou zakazoval, z tohto dôvodu podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo možné ani v jednom prípade rozhodcovským rozsudkom na základe predloženej zmenky žalovaným zaviazat žalobkyňu (v tomto konaní, žalovanú v rozhodcovskom konaní) na peňažné plnenie veriteľovi. Tento názor súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správny, súladný s účelom ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorým je ochrana spotrebiteľa v súlade s politikou Európskej únie.

15. Žalovaný v odvolaní s poukazom na ustanovenie § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. tvrdil, že až do momentu právoplatného zrušenia rozhodcovských rozsudkov nemožno v súdnom konaní prejednať a ani rozhodnúť o akomkoľvek z nárokov, ktoré tvorili podstatu rozhodcovského konania a do momentu zrušenia rozhodcovského rozsudku predstavuje tento prekážku právoplatne rozsúdenej veci pre účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie rozhodol o neplatnosti zmlúv o úvere, rozhodcovských

doložiek a o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom plnené bolo buď následne na základe rozhodcovského rozsudku alebo vo veci judikovanej rozhodcovským rozsudkom rozhodol vo veci, na ktorú sa vzťahujú doposiaľ právoplatne nezrušené rozhodcovské rozsudky. Odvolací súd túto argumentáciu žalovaného nepovažuje za správnu a dôvodnú.

16. Podľa § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2014 doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Žiaden z rozhodcovských rozsudkov, ktorých zrušenia sa žalobkyňa týmto konaním domáha, nie je možné preskúmať podľa § 37 zákona o rozhodcovskom konaní. Tieto ustanovenia však nemôžu brániť posúdeniu platnosti rozhodcovskej zmluvy pre účely konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku a v tejto konkrétnej veci ani pre posúdenie platnosti zmlúv o úvere a nárokov z nich vyplývajúcich z dôvodu, že tak ako žalovaný v konaní zdôrazňuje, v rozhodcovskom konaní si žalovaný proti žalobkyni (z tohto súdneho sporu) neuplatňoval nároky na základe zmluvy o úvere, ale zo zmenky zabezpečujúcej úver. Rozhodcovský súd neposudzoval tie otázky, ktoré súd prvej inštancie v tomto konaní pri skúmaní platnosti zmlúv o úvere a nárokov žalovaného z nich vyplývajúcich. Vyplýva to z odôvodnenia rozhodcovských rozsudkov, v ktorých rozhodcovský súd zhodne uvádza: „Stály rozhodcovský súd mal za to, že zmluvu o úvere, teda hlavne kauzálny právny vzťah nie je možné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Aplikácii uvedeného právneho predpisu na zistený skutkový stav bráni skutočnosť, že hlavný kauzálny právny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vyhlásil, že poskytnuté peňažné prostriedky si berie na účel, ktorý vylučuje záver o tom, že v tomto právnom vzťahu pôsobí ako spotrebiteľ. Bez existencie spotrebiteľa nemôže existovať ani spotrebiteľský vzťah a je pritom irelevantné, či vo forme spotrebiteľského úveru alebo iného spotrebiteľského právneho vzťahu“. Súbežnému rozhodnutiu o neplatnosti zmluvy o úvere a o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z tohto právneho vzťahu nebráni ani ustanovenie § 43 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní z dôvodu, že v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe na začatie rozhodcovského konania by pokračoval súd len v prípade, ak by bol rozhodcovský rozsudok zrušený z dôvodov uvedených v § 40 písm. a) a c) zákona o rozhodcovskom konaní. Ak súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z., žiadne ďalšie konanie vo veci, ktorá bola predmetom rozhodcovského konania nasledovať nebude. Práve z dôvodu, že podľa § 43 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako podľa § 40 písm. a) a c), zostáva rozhodcovská zmluva v platnosti, mohol súd prvej inštancie rozhodnúť aj o tom, či rozhodcovská zmluva uzavretá medzi účastníkmi zmlúv o úvere obstojí.

17. Rozhodcovskú zmluvu v znení, aká bola uzavretá medzi stranami sporu posúdili súdy všetkých stupňov, vrátane Najvyššieho súdu SR v nespočetnom množstve sporov. Nebolo to iba v sporoch o zrušenie rozhodcovských rozsudkov, ale aj v rámci exekučných konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že všeobecný súd nie je viazaný tým, ako otázku platnosti rozhodcovskej zmluvy posúdil rozhodcovský súd (napríklad v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2011, 7ECdo/164/2013, 6Cdo/105/2011 = R/66/2013).

18. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá účastníkmi zmluvy o úvere na samostatnom liste papiere a je podpísaná oboma zmluvnými stranami. V každej z nich je odkaz na zmluvu o úvere označenú dátumom uzavretia a číslom úverovej zmluvy. Účel uzavretia rozhodcovskej zmluvy je zrejmý z jej textu. Žalovaný naformuloval text rozhodcovskej zmluvy tak, aby vylúčil možnosť posudzovania vzájomných vzťahov vzniknutých z úverovej zmluvy všeobecným súdom. I keď sa podľa Článku II. rozhodcovskej zmluvy môže žalobca obrátiť so žalobou nielen na Stály rozhodcovský súd konkretizovaný v zmluve, ale aj na všeobecný súd Slovenskej republiky, hneď v bode 2 Článku II. rozhodcovskej zmluvy sa dohodlo, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy, vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu. Z obsahu tejto zmluvnej podmienky je zrejmé, že pokiaľ žalobca podá žalobu na rozhodcovskom súde, už neprichádza do úvahy konanie na všeobecnom súde. Ak veriteľ podal žalobu na rozhodcovskom súde, žalobkyňa ako dlžníka sa musela tomuto konaniu podrobiť. Správne sú teda závery súdu prvej inštancie, že možnosť spotrebiteľa zvoliť súd,

pred ktorým sa bude riešiť jeho spor s dodávateľom v prípade, ak ako prvý žalobu na rozhodcovský súd podá veriteľ, nie je reálna. Rozhodcovskú zmluvu napriek tomu, že je na samostatnom liste papiera nie je možné považovať za individuálne dojednanú z dôvodu, že obsah zmluvy bol vopred vypracovaný dodávateľom v celom rozsahu, žalobkyňa iba pripojila podpis na tejto zmluve a to súčasne s podpisom na úverovej zmluve. Veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy jednostranne určil aj to, ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil túto rozhodcovskú zmluvu ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia rozhodcovských zmlúv medzi stranami sporu výslovne za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považoval ustanovenie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie zrejme pod vplyvom takto znejúceho zákonného ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia rozhodcovských zmlúv naformuloval výrok rozhodnutia nesprávne tak, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku určil rozhodcovskú doložku v rozhodcovskej zmluve (u oboch rozhodcovských zmlúv), avšak z dôvodov rozhodnutia prvoinštančného súdu jednoznačne vyplýva, že rozhodcovskú zmluvu považoval za neprijateľnú práve pre tú časť rozhodcovskej zmluvy, ktorá v Článku II. vylučuje, aby sa spotrebiteľ v prípade, že dodávateľ podá žalobu na rozhodcovskom súde obrátil na všeobecný súd. Rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k výrokom rozsudku súdu prvej inštancie o určení za neprijateľné rozhodcovské zmluvy je svojím obsahom potvrdzujúce, odvolací súd iba formálne zmenil výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti tak, aby bol zrozumiteľný a v súlade so zákonom.

19. Rozhodcovské rozsudky boli vydané 28. 09. 2012 a 01. 10. 2012. Podľa zistenia súdu prvej inštancie exekučné konanie na podklade rozhodcovských rozsudkov SR 01844/12 zo dňa 28. 09. 2012 a SR 01845/12 zo dňa 01. 10. 2012 začaté doteraz nebolo. Rozhodcovský rozsudok je stále exekučným titulom podľa § 45 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti. Zabrániť vykonaniu rozhodcovskému rozsudku, na ktorom rozhodcovský súd vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť mohla žalobkyňa len žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2014 bol preukázaný a to porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, ktoré rozhodcovský súd vôbec nie z nevedomosti, ale zámerne neaplikoval. Aby sa v budúcnosti predišlo opätovnému konaniu vo veci nárokov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere č. 601101330 a č. 601101523 rozhodcovským súdom musel súd prvej inštancie vyhovieť aj žalobe o určenie neplatnosti rozhodcovských zmlúv, ktorá napriek zrušeniu rozhodcovského rozsudku podľa § 43 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. zostala v platnosti.

20. Odvolací súd nesúhlasí s názorom odvolateľa, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 z 31. júla 2009 nie je aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Z tohto rozhodnutia je zrejмый názor najvyššej súdnej autority, že súdna prax pred nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku považovala žalobu o neplatnosť právneho úkonu podľa § 80 písm. c) O. s. p. za jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu bolo potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia. Najvyšší súd výslovne uviedol, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere, pôžičke má žalobca - spotrebiteľ, pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy týkajúcej sa odplaty (úroky, poplatky). Jeho postavenie sa stane istejšie, nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Súčasne je však potrebné zdôrazniť aj to, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere, pôžičke posudzoval najvyšší súd aj vzhľadom na zistenie, že žalobu o peňažné plnenie z takejto zmluvy, na ktorú je aktívne legitimovaný iba veriteľ, veriteľ nepodal a spotrebiteľ tak nemal možnosť žiadať o posúdenie platnosti zmluvy o úvere v konaní o peňažné plnenie. Na rozdiel od veci prejednávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1MCdo/1/2009 žalobkyňa v tomto konaní žiadala okrem určenia neplatnosti zmlúv o úvere aj uloženie povinnosti žalovanému ako účastníkovi zmluvy o úvere vydať jej bezdôvodné obohatenie, ktoré malo žalovanému vzniknúť zaplatením odplaty za poskytnutý úver, na ktorý nevznikol nárok a v tejto situácii odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že nemôžu popri sebe súčasne obstať žaloba na plnenie zo zmluvy o úvere a žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu, že v rámci posudzovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka a priznanie finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. súd prvej inštancie

posudzoval aj platnosť zmlúv o úvere ako prejudiciálnu otázku. Cieľ podanej žaloby, ktorá je kompilátom, je zrejmý z článku 2 žaloby, kde žalobkyňa tvrdila, že si svoje povinnosti zo zmluvy o úvere č. 601101330 a č. 601101523 splnila, napriek tomu žalovaný žiada od nej na základe rozhodcovských rozsudkov sp. zn. SR 01844/12 a SR 01845/12 zaplataenie ďalších finančných súm a obáva sa, že tieto rozhodcovské rozsudky budú podkladom na exekúciu vedenú voči nej. Pre záver o tom, či žalobkyňa je povinná žalovanému plniť nad požičanú sumu 350,- € zo zmluvy č. 601101330 a požičanú sumu 700,- € zo zmluvy č. 601101523 postačilo zistenie súdu prvej inštancie, že úverové zmluvy uzavrela spotrebiteľka s dodávateľom bez zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a preto sa úver podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zrušením rozhodcovských rozsudkov, určením rozhodcovských zmlúv za neplatné a uložením povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vzniknuté žalovanému plnením bez právneho dôvodu zo zmluvy o úvere č. 601101330 je poskytnutá žalobkyni ako spotrebiteľke súdna ochrana v súlade s normami spotrebiteľského práva a z tohto dôvodu nebol daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv o úvere č. 601101330 a č. 601101523. Účel sledovaný žalobou dosiahla žalobkyňa aj bez rozhodnutia súdu o určení neplatnosti zmlúv o úvere. V časti o určení neplatnosti zmlúv o úvere nebola žaloba procesne prípustná podľa § 80 písm. c) O. s. p. pre neexistenciu naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Výrok o určení úverových zmlúv za neplatný nenavýšil ochranu práv žalobkyne a nebol potrebný pre odstránenie stavu neistoty v právnom vzťahu žalobkyne a žalovaného. Práve v tejto časti považoval odvolací súd odvolanie žalovaného za opodstatnené a podľa § 388 C. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv o úvere by bol daný len v tom prípade, keby sa žalobkyňa domáhala vydania celého plnenia poskytnutého žalovanému na základe neplatných zmlúv o úvere. Takýto nárok však predmetom konania nebol. Žalobkyňa predložila súdu prvej inštancie potvrdenie, že dobrovoľne pred rozhodnutím rozhodcovského súdu o žalobách veriteľa uhradila dlh z úveru z oboch zmlúv dobrovoľne do výšky požičaných súm. Ak odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o určení neplatnosti zmlúv o úvere tak, že žalobu v tejto časti zamietol, je už nepodstatná odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie neaplikoval podľa návrhu žalovaného v prejednávanej veci rozhodnutie SD EÚ vo veci XX/XX/XX.C/A, S. O. S. Finance s. r. o., C-453/10 a ani sa v dôvodoch rozhodnutia k argumentácii žalovaného týmto rozhodnutím nevyjadril.

21. Opakovaná žiadosť žalovaného, aby odvolací súd vo veci aplikoval rozhodnutie SD EÚ č. C-26/13 z 30. apríla 2014 vo veci Arpád Y. a R. Y. M. proti OTP Jelzálogbank Zrt. sa viaže k situácii, že by odvolací súd posudzoval výšku dojednaných úrokov v zmluvách o úvere pre záver o čiastočnej neplatnosti alebo neplatnosti celej zmluvy o úvere. Odvolací súd po zistení, že v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzavretých so žalobkyňou absentovali zákonné náležitosti zmlúv podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a z tohto titulu je úver poskytnutý na základe oboch zmlúv o úvere bezúročný a bez poplatkov, neposudzoval výšku dojednaných úrokov a poplatkov, z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmlúv o úvere neposudzoval ani platnosť zmlúv o úvere, z tohto dôvodu nebol dôvod aplikovať na prejednávanú vec rozhodnutie SD EÚ č. C-26/13.

22. Za vecne správne rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje odvolací súd výroky o zrušení rozhodcovských rozsudkov, uložení povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 116,- € z dôvodov uvedených v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, ktoré odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a aj rozhodnutie o určení rozhodcovských zmlúv za neprijateľné a teda neplatné, kde len z dôvodu nesprávne formulovaného výroku odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil.

23. Závislými výrokmi na rozhodnutí o veci samej, ktoré odvolací súd podľa § 379 písm. a) C. s. p. preskúmava aj bez konkrétnej námietky strany sporu sú výroky o povinnosti žalovaného zaplatiť Slovenskej republike na účet vedený v Štátnej pokladnici Bratislava súdny poplatok z návrhu a výrok o trovách konania.

24. Vo vzťahu k uloženej povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške 1 077,50 € žalovaný osobitne v odvolaní žiadne námietky nevzniesol. Po rozhodnutí odvolacieho súdu vznikla žalovanému povinnosť podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 2x po 331,50 € podľa položky 3 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov za žalobu o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a o zrušení rozhodcovského rozhodnutia vydaného rozhodcom, 1x vo výške 16,50 € podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 116,-€, spolu

679,50 €. Odvolací súd je toho názoru, že v položke 3 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch je zahrnutý aj návrh na určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a nebol dôvod osobitne podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov vyrubovať súdny poplatok aj zo žaloby o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Žalobe o určenie neplatnosti úverových zmlúv nebolo vyhovené, z tohto dôvodu poplatková povinnosť žalovanému vo vzťahu k dvom určovacím výrokom nevznikla. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. sa poplatok platí súdu, ktorý viedol konanie na prvej inštancii.

25. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo 8 nárokov. Žalobkyňa bola úspešná v piatich nárokoch a neúspešná v troch nárokoch. Pre účely rozhodnutia o trovách konania podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vyčísluje odvolací súd pomer úspechu a neúspechu strán v spore na 25 % v prospech žalobkyne (8 nárokov = 100 %, 5 nárokov úspech žalobkyne = 62,5 %, 3 nároky neúspech žalobkyne a zároveň úspech žalovaného = 37,5 %, pomer úspechu a neúspechu strán sporu 62,5 % - 37,5 % = 25 % v prospech žalobkyne). Nárok na náhradu trov celého konania vznikol žalobkyňi voči žalovanému v rozsahu 25 %. V akom istom rozsahu priznal odvolací súd nárok na náhradu trov celého konania aj Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktoré vystupovalo na strane žalobkyne ako vedľajší účastník podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 a v zmysle § 470 ods. 1, 2 C. s. p. tento subjekt zostal účastníkom konania až do rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej, preto bolo potrebné rozhodnúť aj o jeho nárokoch na náhradu trov konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).